Σε αυτές τις πρωτόγνωρες συνθήκες που ζει ο τόπος, θα αντιμετωπίσουμε αντίστοιχα, ασυνήθιστες εξελίξεις.

Αν ψάχνουμε μια μαθηματική προσέγγιση, είναι η ώρα που το απίθανο μετατρέπεται σε απίθανα πιθανό κι ' αν δώσουμε μια συναισθηματική φόρμα είναι οι στιγμές που το απαράδεκτο γίνεται απαράδεκτα παραδεκτό.

Πάνω απ' όλα όμως είναι η ώρα για μια γενναία επανατοποθέτηση και όπως σε όλες τις περιπτώσεις που απαιτείται γενναιότητα, έτσι και σε αυτή, θα υπάρξει πόνος.

Ακόμα και στο θέμα της οδύνης όμως, υπάρχουν διαχωρισμοί περιπτώσεων.

Από την μια οι χιλιάδες πολίτες που στέκουν μόνοι, σιωπηροί, αβοήθητοι μπροστά στο φάσμα της ανεργίας, της αβεβαιότητας, της καταστροφής.

Από την άλλη, τα μέλη μιας ιδιότυπης, δήθεν κοινωνικής ιντελιγκέντσιας που πίπτουν οπερετικά, με δημόσιες δηλώσεις ιδιωτικού περιεχομένου, με παράλληλες, επίσης δημόσιες, εξ' ίσου θεατρικές διακηρύξεις στηρίξεως, εκ του εταίρου ημίσεος.

Η πρόσφατη περίπτωση μηντιάρχη στου οποίου τις εγκαταστάσεις επέδραμε ο δικαστικός επιμελητής και αποψίλωσε ότι μπορούσε να μετακινηθεί είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα.

Δεν είναι καθόλου ανθρώπινο, ούτε δίκαιο να χτυπιούνται οι πεσμένοι. Το σημείωμα δεν ενέχει θέση κριτικής ή ακόμα χειρότερα εκδήλωσης χαράς.

Ένας ισορροπημένα πολιτισμένος, καλλιεργημένος άνθρωπος οφείλει πρωτίστως να απομακρύνεται από τέτοιου είδους συμπεριφορές, με την ίδια έννοια που οφείλει να στέκεται μακριά όταν όλες αυτές οι “φούσκες” είναι υπό δημιουργία, υπό διόγκωση.

Ως κοινωνικά φαινόμενα όμως, οι φούσκες, όχι απλά υπάρχουν, αλλά διαμορφώνουν συνειδήσεις, χαρακτήρες και η επενέργειά τους δεν εξαλείφεται όταν οι πρωτεργάτες τους απωθούνται εκτός σκηνής. Τουναντίον, παραμένουν ενεργές επί μακρώ μέχρι να γεράσουν οι φυσικοί της εκπρόσωποι διότι έτσι έχουν μάθει, διότι αυτό μόνον μπορούν ή μέχρι να αλωθούν από τις επόμενες.

Αν λοιπόν ψάχνουμε το κυρίαρχο ζητούμενο στη δοκιμαζόμενη Ελλάδα η απάντηση είναι: Η απόκτηση υγιούς ταυτότητας και ισορροπημένων μοντέλων διαβίωσης.

Καμιά χαρά για το φαινόμενο του κάθε καταπεπτωκότα . Καμία συμπάθεια επίσης. Μήτε και λύπη. Αν πρόκειται να γεννηθεί μια συμπόνια ας στραφεί στα μυριάδες άγνωστα θύματα της ύφεσης που καταβάλουν ένα τεράστιο τίμημα. Διότι υπάρχουν και τίμιοι, εργατικοί, πολιτισμένοι και καλλιεργημένοι Έλληνες. Κι' αν γεννηθεί ένας οίκτος, ας στραφεί προς όλους τους συνοδοιπόρους, οπαδούς και τελικά πελάτες του πρώην μηντιάρχη, ο οποίος διαλαλούσε από τη δεκαετία του '80, με την αναδυόμενη εκδοτική του πραμάτεια, το ιδεολογικό του μόρφωμα.

Το lifestyle πεθαίνει όχι επειδή πτωχαίνει η χώρα, ούτε επειδή σαν κίνημα είναι εξ' ορισμού αποτυχημένο. Πεθαίνει, διότι οι εκπρόσωποι του στον τόπο μας δεν ήταν γνήσιοι. Ήταν οπορτουνιστές. Για να το εκφράσω “καθημερινά”: **Δεν το είχαν**.